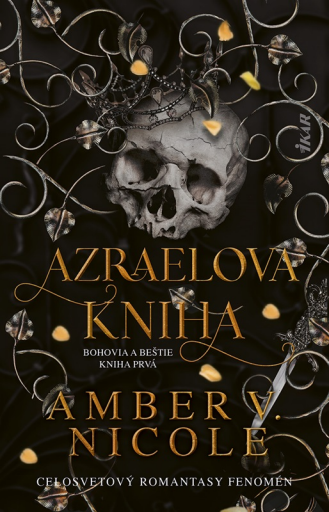

IKAR

AZRAELOVA KNIHA

BOHOVIA A BEŠTIE
KNIHA PRVÁ

AMBER V. NICOLE

CELOSVETOVÝ ROMANTASY FENOMÉN

AZRAELOVA KNIHA

BOHOVIA A BEŠTIE
KNIHA PRVÁ

AMBER V.
NICOLE

AZRAELOVA KNIHA

BOHOVIA A BEŠTIE
KNIHA PRVÁ

Preložila Mária Koscelníková

IKAR

AZRAELOVA KNIHA

Amber V. Nicole
The Book of Azrael

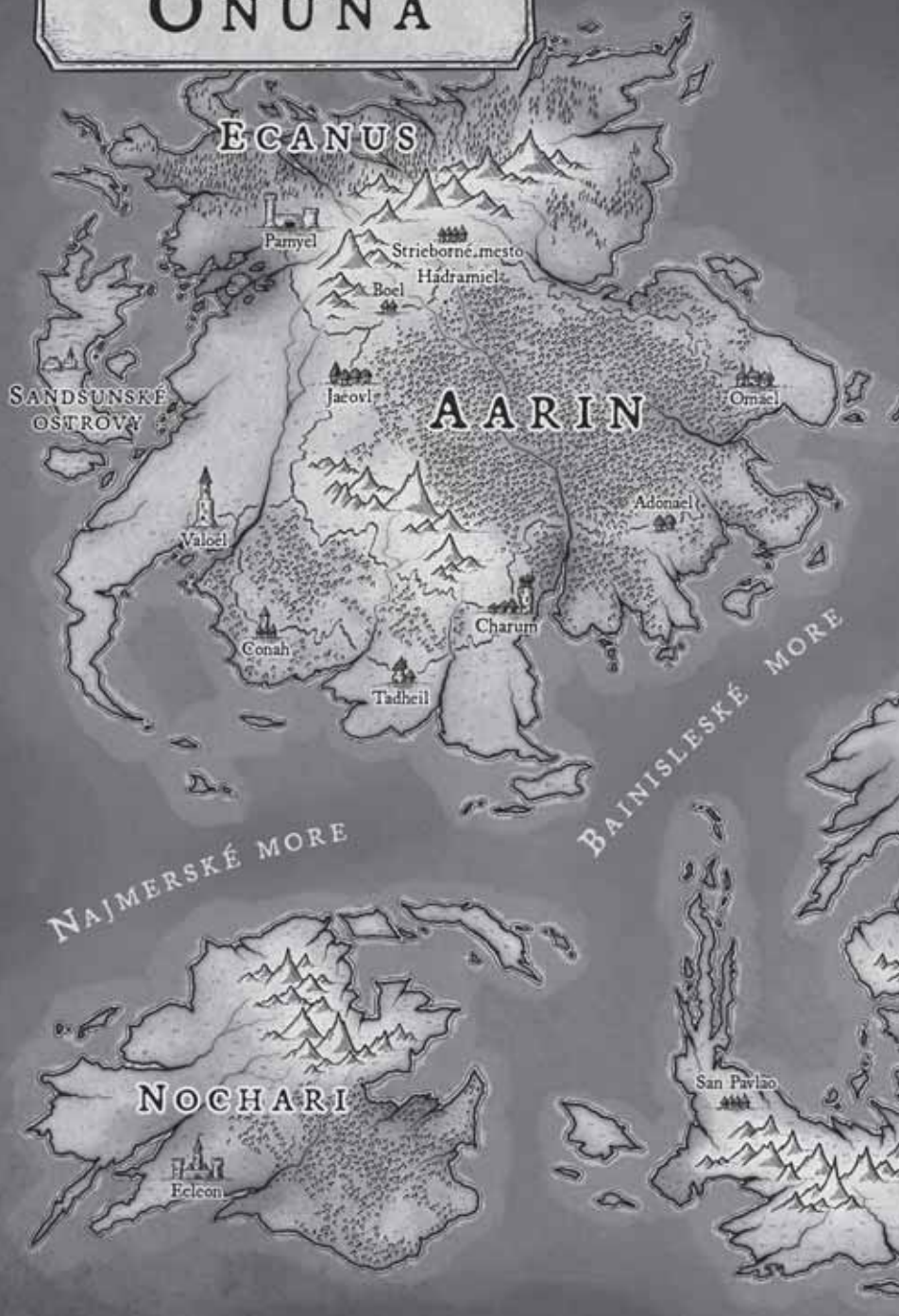
The Book of Azrael © 2022 Amber V. Nicole
Original English language edition published by Rose and Star Publishing, LLC
4144 Commonwealth Ave, La Cañada California 91011, USA.
Arranged via Licensor's Agent: DropCap Inc.
All rights reserved.
Cover design © Opulent Designs
Sprayed edges design © @palinlinearart
Translation © 2025 by Mária Koscelníková
Slovak edition © 2026 by I KAR, a.s.

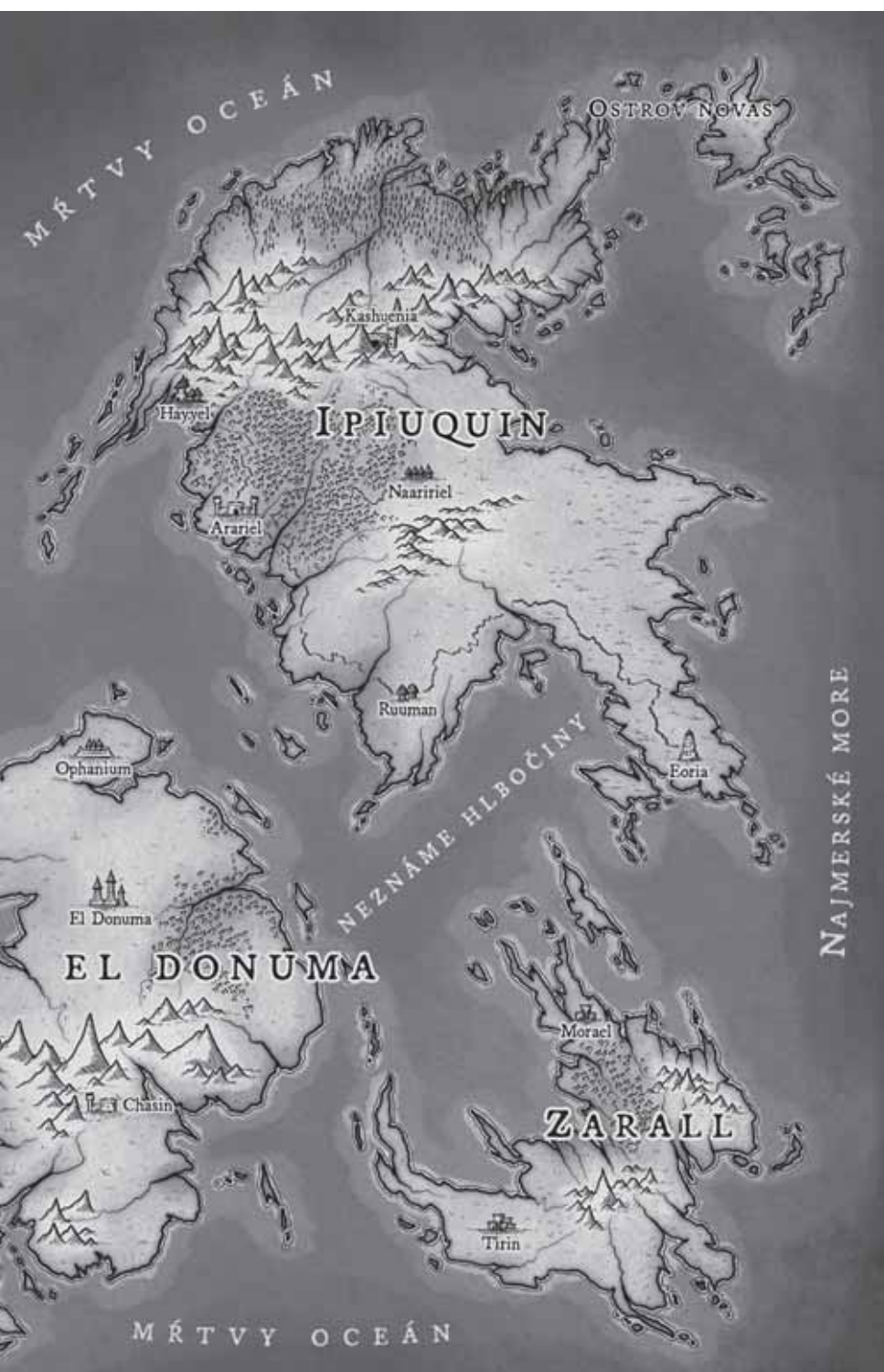
ISBN 978-80-575-0519-8

POZNÁMKA AUTORKY

Táto kniha môže obsahovať potenciálne nepríjemné témy. Všetky ich nájdete na webovej stránke vydavateľstva Rose & Star pod popisom *Azraelovej knihy*.

ONUNA

DIANNA

T o vážne?! Patriš k druhu pradávnych bojovníkov, ktorých sa všetci boja, a uhýbaš mi ako strachopud? Najhoršie ťa ešte len čaká.“

Znovu som napriahla ruku a tentoraz som zasiahla líce. Hlavu mu vyvrátilo nabok, až mu pod zásahom mojich hánok praskli kosti. Na drevenú podlahu na poschodí nechutne veľkého panstva dopadla kobaltovomodrá krv. Zviazaný nebešťan potriasol hlavou a napriamril sa. Pozrel na mňa so skrvavenou tvárou a zvrátil obočie.

„Tvoje oči,“ hlesol rozťatými, opuchnutými perami, a než pokračoval, odplul si vedľa mojich nôh. „Viem, čo si.“ Bojoval statočne. Spotené krvavé vlasy sa mu lepili na čelo, ruky mal zviazané za chrbtom a spod roztrhaného fajnového obleku mu vykúkali vypracované svaly. Ochabnuto sedel na stoličke uprostred kedysi váženej miestnosti. „Ale to nie je možné! Nemôžeš existovať, ig'morrutheni predsa vymreli vo Vojne bohov.“

Nebola som ig'morruthenkou odjakživa, stala som sa ňou, a zakaždým ma prezradili červené oči. Či som bola našťvaná, hladná, alebo prežívala pocity typické pre ig'morruthenov, horeli ako uhličky – čo bolo jedným z viacerých znakov, že viac nie som smrteľníčka.

„Ozaj, Vojna bohov.“ Naklonila som hlavu a prísne si ho premerala. „Ako sa vlastne skončila? Jasné! Pred tisícmi rokov sa váš svet zrútil, zhorel a prepadol sa do nášho, čím nám narušil nielen životy, ale aj celý systém. Teraz udávate pravidlá ty a tvoj druh, čo? Celý svet sa konečne dozvedel o bohoch a príšerách a vy ste z toho vyšli ako dobrodinci, ktorí všetkých zloduchov uvrhli pod zámok.“

Podišla som k nemu a schmatla operadlo stoličky, lebo sa odo mňa pokúsil odtiahnuť. „Tušíš vôbec, čo ten pád narobil s mojím svetom? Kým vy ste všetko vybudovali nanovo, v mojej domovine, eorijských púšťach, vypukol mor. Vieš, koľko ľudí zomrelo? A trápi ťa to vôbec?“

Mlčal. Pustila som stoličku, hánky som mala modré od jeho krvi. „Aj som si myslela. Krváčaš namodro, takže to nie je žiadny sen.“

Kľakla som si pred neho, pod opätkami mi vrždali úlomky skla. Z chodby sa k nám predieral jediný zdroj svetla osvetľujúci zničenú pracovňu. Po zemi bolo porozhadzovaných niekoľko vytrhnutých strán z kníh a dolámaných vecí, medzi nimi aj zlomený stôl, do ktorého som ho sotila.

To vďaka nemu sme sem prišli, a hoci bolo len málo pravdepodobné, že jediný artefakt, ktorý Kaden hľadá, bude práve tu, aj tak som to tu musela prekutrať. Zviazaný a dobitý nebešťan mlčal a sledoval, ako sa prehrabávam zdevastovanou miestnosťou. Tváril sa stoicky, ale bola to len maska, ktorou zakrýval svoje skutočné pocity.

Pod nami sa ozvali výkriky duší, ktoré práve opúšťali život. Spustila sa paľba a nasledoval ju zlovestný smiech. V očiach sa mu zračil hnev. Prišla som k nemu, dala mu ruky na plecía a chvatne si naňho sadla obkročmo.

Prudko mykol hlavou, zatváril sa zhnusene a zmätene zároveň. „Mieniš ma zabiť?“

Potriasla som hlavou. „Ešte nie.“ Snažil sa odtiahnuť, ale pevne som ho schmatla za bradu a prinútila pozrieť sa mi do očí. „Neboj sa, nebude to bolieť, len sa chcem uistiť, že si ten, po kom ideme. Vydrž to, musím sa sústrediť.“

Z jednej z niekoľkých rán mu po tvári stekala krv. Naklonila som si ho k sebe a obľízala ju. Okamžite ma vytrhlo z miestnosti a vnorila som sa do jeho spomienok.

V podvedomí sa mi rozžiarilo modré svetlo a začali sa predomnou zobrazovať miestnosti, v ktorých som nikdy nebola. Ozval sa ženský smiech, oveľa starší hlas než jeho. Priniesla mu jedlo na podnose do malej jedálne. Jeho matka. Nato sa výjav zmenil. Zrazu som zbadala dvoch mužov zhovárať sa o športe a kričať v preplnenom bare. Poháre štrngali, ľudia sa smiali a pokúšali sa baviť napriek hluku niekoľkých tenkých televízorov na stene. Zašla som hlbšie do jeho vedomia, srdce mi bilo ako zvon. Obraz sa zmenil a ocitla som sa v tmavej miestnosti. Zbadala som siluetu nízkej ženy so zlatohnedými vlasmi na posteli. Stonala čoraz hlasnejšie, potom sa zaklonila dozadu a zovrela si prsia.

Vidím, že si si užil, ale toto mi nestačí. Silno som prižmúрила oči a snažila sa sústrediť. Potrebovala som viac.

Odrazu som míňala dláždené uličky Ararielu v obrovskom vozidle s oknami s tónovaným sklom. Budovy sa kúpali v žiarivom slnku, jeho trblietavý žltozlatý svit podčiarkoval krásu okolia. Ľudia sa náhlili po chodníku, cyklisti kľučkovali v hustej doprave. Na koreni nosa som pocítila slnečné okuliare a obzrela sa na mojich spolucestujúcich. Vzadu v aute so mnou sedeli traja muži. Bolo väčšie, než som čakala. Vpredu sedeli ďalší dvaja – šofér a spolujazdec, ktorý s niekým telefonoval. Boli mladí, dohľadka oholení a mali na sebe rovnaké čierne obleky ako nebešťan, v ktorého mysl som práve bola.

„Počuli ešte niečo?“ spýtala som sa jeho hlasom.

„Nie,“ odvetil muž oproti mne. V ulízaných vlasoch s cestičkou v strede mal toľko gélu, že som ten smrad cítila aj cez jeho spomienky. V porovnaní s chlapom vedľa neho bol štíhly, ale vedela som, že je rovnako mocný. „Vincent mi nechce nič povedať. Zrejme vedia, že nejde o to, koľkokrát zaútočia, ale že majú konkrétny cieľ. Akurát nevieme aký.“

„Príliš skoro sme prišli o priveľa nebešťanov. Opäť sa to deje. Čo nám stále vraveli?“ spýtal sa ma muž vedľa mňa. Mal tichý hlas, ale postrehla som v ňom uznanie. Bol to chlap ako hora, no súdiac

podľa toho, ako sa pri tej otázke zašklabil, sa určite bál. Striedavo si prepletal prsty a uvoľňoval ich, napokon sa mi pozrel do očí. „Ak je to tak, ak sa to naozaj deje, vráti sa.“

Skôr než som stihla odpovedať, ozval sa úsečný smiech. Pozrela som sa na muža oproti. S prekríženými rukami na hrudi zísal von oknom. „To, že sa vráti, ma desí oveľa viac, než im čeliť.“ Aj tento muž pôsobil mlado. Bohovia, vari všetci nebešťania vyzerali ako vysokoškoláci? Tomuto čelíme?

„Prečo?“ prehovorila som. „Je to iba legenda, prinajlepšom mýtus. Sú tu s nami traja členovia Ruky Rashearimu. Čokoľvek, čo by ich mohlo premôcť, buď zomrelo uprostred vojny, alebo to niekde ostalo zapečatené na celé storočia. Je to len ďalšia príšera odtrhnutá z reťaze, ktorá si myslí, že má moc.“ Odmlčala som sa a všetkým som im pozrela do očí. „Nič nám nehrozí.“

Muž vpredu chcel niečo odvrknúť, ale zavrel ústa a prudko zabrzdil. Hneď ako sme vystúpili, pocítili sme na koži ostré slnko. Na zakrivenej príjazdovej ceste bolo plno áut a prichádzali ďalšie. Pri vchode stálo plno nebešťanov buď v menších skupinkách, alebo behali z miesta na miesto.

Napravila som si sako a uhladila si lem. Potom som to zopakovala a čoraz nervóznejšie som vystupovala po schodoch dnu. Predo mnou sa skvela obrovská mramorovo-vápencová budova, ktorej zlaté, biele a smotanové tóny pôsobili takmer nevkusne. Na oboch stranách bolo niekoľko veľkých kupolovitých krídel s obrovskými klenutými oknami na každom poschodí. Nebešťania kráčali po kamenných mostoch prepájajúcich niekoľko budov. Všetci mali na sebe podobné formálne oblečenie a v rukách fascikle a aktovky. Niekoľkí vyšli z budovy, živo diskutovali, smiali sa a s ľahkosťou sa pobrali na ulicu, akoby vyšli z obchodu, nie zo superpevnosti.

V Ararieli to však bolo prirodzené.

Zrak sa mi rozostřil a vynorila som sa zo spomienky. Krásne ararielské ulice vybledli a opäť som bola v schátranej, tlmene osvetlenej pracovni. Dosiahla som, čo som chcela. Jemne som sa pousmiala a natočila k sebe jeho tvár.

„Vidíš? Vravela som ti, že to nebude bolieť... ale toto áno.“

Nasucho prehltol, jeho strach bol priam hmatateľný.

„Čo si videla?“ ozval sa spoza mňa hrubý a hlboký hlas, a potom jemné buchnutie, len čo zhodil niečo mäsité na zem. Vykročil miestnosťou a jeho prítomnosť bola takmer taká pohlcujúca ako moja.

„Všetko, čo potrebujeme,“ zamrmľala som a vstala. Potom som šikovným pohybom stoličku otočila, aby Peter sedel zoči-voči Alistairovi.

„Je to nebešťan? Takých sme tu videli veľa, Dianna,“ poznamenal Alistair a počúval si tvár. Telo a oblečenie od krvi svedčilo o tom, že sa dole poriadne vyburil. Za normálnych okolností dokonale uhladené strieborné vlasy mal strapaté a celé červené od ľudskej krvi.

„Videla som jeho očami Arariel. Zhovárali sa o Vincentovi, to znamená, že tento tu,“ potriasla som stoličkou s naším zviazaným priateľom, „spolupracuje s Rukou.“

Prudko a zlovestne sa uškrnul. „Klameš.“

„Neklamem,“ pokrútila som hlavou a pritísila k nemu stoličku. „Ochutnala som jeho krv. Volá sa Peter McBride, má dvadsaťsedem rokov a je to nebešťan druhého stupňa. Rodičov už má na dôchodku a so svetom smrteľníkov iný kontakt nemá. Pevnosť sa nachádza v Ararieli. Jeho kolegovia sa zhovárali o nás a o tom, čo sme doteraz dosiahli. Hovorili aj o Ruke Rashearimu a dokonca spomenuli aj Vincenta.“

Petrom myklo, natiahol krk a preskakoval pohľadom zo mňa na Alistaira. „Ako si to videla? Odkiaľ to vieš?!“

Odmlčali sme sa a vychutnávali jeho zmätok. Skrčila som sa a naklonila sa k nemu. „Vieš, Peter, každý ig'morruthen má nejakú schopnosť. A toto je moja.“

Potľapkala som ho po tvári a sledovala, ako na nás vyvalil oči. Nato som sa pozrela na Alistaira. Darebácky sa uškrnul a zahlásil: „Ak to, čo tvrdíš, je pravda, Kaden sa veľmi poteší.“

Prikývla som. „Vydĺždila som nám cestu, zvyšok je na tebe.“

Ustúpila som od stoličky, aby Alistair zaujal moje miesto.

„Peter, chceš zistiť, akú schopnosť má Alistair?“

Nebešťan sa pomykal a pokúsil sa pretrhnúť lano, ale bol príliš slabý a dobitý. Odfrkla som si. Ak sú všetci takí premožiteľní, podmaniť si tento svet bude pre Kadena hračka.

„Čo mi chcete urobiť?“

Alistair sa postavil priamo pred neho. Zdvihol ruky a umiestnil dlane len kúsok od jeho spánkov. „Upokoj sa. Čím viac sa budeš brániť, tým viac to bude bolieť,“ zamrmľal.

Oči sa mu rozžiarili rovnakou krvavočervenou farbou ako mne. Medzi rukami sa mu zhmotnila čierna hmla. Vírila vzduchom, tancovala mu medzi prstami a prechádzala hlavou nebeštana. Výkriky som mala najmenej rada, vždy boli príliš hlučné. Lenže keď niekomu trháte mozog a dávate ho znovu dokopy, inak to nejde. Navyše Alistair už ovládal niekoľkých nebešťanov, ale ani jeden z nich nemal takú vysokú hodnotu a nebol tak blízko k tomu prekliatemu mestu. Konečne sa Kaden poteší.

Výkriky odrazu prestali. Pozrela som na nich.

„Vždy odvraciaš zrak,“ poznamenal Alistair posmešne.

„Nemám to rada.“

Nemala som mu to vyzradiť. Kaden neakceptuje slabosť, lenže predtým, než som sa vzdala svojho života, som bola smrteľníčka, mala som smrteľnícke pocity, názory aj život. Nezáleží na tom, ako ďaleko som zašla alebo čo som urobila, občas sa vo mne prejavila moja stará stránka. Mnohí by povedali, že mi zlyhalo smrteľnícke srdce. Bol to však ďalší dôvod, prečo musím byť silnejšia, rýchlejšia a krutejšia. V živote občas kvôli prežitiu treba istú hranicu prekročiť – a ja som to urobila už pred storočiami.

„Po všetkom, čo si vykonala, ťa rozrušuje...“ ukázal na mŕkveho nebeštana, „... toto?“

„Je to otravné.“ Dala som si ruky v bok a vzdychla si. „Už sme skončili?“

Pokrčil plecami. „Uvidíme. Videla si aj niečo súvisiace s knihou?“

Ach, kniha, ako by som len mohla na ňu zabudnúť. Ona je dôvodom, prečo tu všetci prevraciame celú Onunu naruby.

Zavrtela som hlavou. „Nie, ale ak sa tento tu dostane do blízkosti Ruky, bude to začiatok.“

Zaťal sánku. „To nepostačí.“

„Viem.“ Zdvihla som ruku a prerušila čokoľvek, čo sa chystal dodať. „Dokonči to.“

Chladnokrvne sa usmial. Pripomínal mi ľad. Mal prísne a výrazné líčne kosti a prázdny pohľad. Nikdy nebol smrteľníkom a celý život slúžil len Kadenovi. Mľčky zdvihol ruku a nebešťan vstal. Nemusel nič povedať, pretože si podmanil jeho myseľ aj telo.

„Zabudneš na všetko, čo sa tu dnes stalo. Odteraz patríš mne. Budeš mojimi očami aj ušami. Čo uvidíš ty, uvidím aj ja. Čo budeš počuť ty, budem počuť aj ja. A povieš to, čo ti poviem ja.“

Peter bezvýrazným tónom zopakoval Alistairove slová.

„A teraz tu poupratuj, budeš mať spoločnosť.“

Mľčky obišiel Alistaira a začal upratovať pracovňu. Alistair podišiel ku mne, spolu sme ho sledovali. V tejto chvíli sme už preňho boli vzduch, stal sa tupou Alistairovou bábkou. Potlačila som nutkanie nepohodlne sa pomrviť. Uvedomovala som si, že pre Kadena znamenám to isté, jediný rozdiel medzi mnou a Petrom bol ten, že ja som to chápala. Alistair mal Petrovu myseľ v hrsti a tú väzbu nemohla prelomiť žiadna moc na Onune. Hneď ako mu prestane byť užitočný, zbaví sa ho, tak ako aj ostatných. A ja mu pritom celé storočia asistujem. No prizeráť sa, ako bezmyšlienkovite plní jeho úlohy, ma trochu bolelo.

Prekliate smrteľnícke srdce.

Alistair zatlieskal a vytrhol ma z myšlienok. „Pod', pomôžeš mi zbaviť sa tiel na prízemí.“ Obišiel ma, vykročil ku dverám a ponad plece stihol zakričať: „Peter, kde máš tie obrovské vrecia na odpad?!“

„V kuchyni, v tretej skrinke na spodnej policičke.“

Zvrtla som sa na päte a nasledovala Alistaira na prízemie. „Čo s nimi urobíme?“

Keď sa na mňa obzrel, jeho úsmev bol stelesnením zlomyšľenosti. „Nakŕmime nimi našich vyhladovaných ig'morruthenov.“

DIANNA

Ked' sme sa s Alistairom dostali domov do Novasu, tiene sa nám postupne rozostupovali. Privítal nás slaný morský vzduch a desivé ticho.

Ostrov Novas ležal blízko kashuenského pobrežia. Ježil sa v širom oceáne ako zúrivý zver pripravený podmaniť si okolité more, čím bol neobyčajný. Vždy som si myslela, že bol iba ďalším úlomkom, ktorý počas Vojny bohov spadol do nášho sveta. Kaden ho obsadil, osídlil a prispôbil si ho. Považovala som ho za náš domov, hoci ho to vôbec nevystihovalo. Nikdy som sa tam doma necítila. Domov bol pre mňa tam, kde bola moja sestra. Veľmi mi chýbala.

Prehodila som si niekoľko ťažkých vriec na odpad cez plece a nasledovala Alistaira. Na krvou nasiaknuté topánky sa nám lepil piesok, čo nám sťažovalo cestu. Šíry ostrov lemovali stromy, slnko sa predieralo pomedzi konáre, všetko navôkol jemne ožarovalo a utváralo dojem pokoja. Bol to však klam. Nič tu nebolo jemné ani pokojné. Pláž síce pôsobila prívetиво, soľ vo vzduchu upokojujúco, vlny nežne narážali na útes, krištáľovo modrá voda lákala zaplávať si v nej... ale pod povrchom driemalo čosi iné.

„Je tu ticho,“ poznamenala som, len čo sme vyšli na kamenistý vulkanitový chodník.

„Zrejme sme sa s Petrom babrali dlhšie, než sme chceli,“ prehodil Alistair a obzeral sa, akoby si to všimol iba teraz.

Potriasla som hlavou a vzdychla si. Mal pravdu. Ak meškáme, Kaden bude našťvaný bez ohľadu na to, čo sme sa dozvedeli. No ani z tohto nezvyčajného ticha sa nedalo určiť, akú bude mať náladu.

Nespomalili sme, až kým sa pred nami neobjavila obrovská stavba. K dvojkrídlovým dverám viedlo niekoľko širokých schodov. Pevnosť spredu chránil železný plot a dodával Kadenovmu domovu vytesanému do aktívnej sopky moderný nádych. Len čo sme vošli, ovalila nás horúčava. Dnu bolo teplo a sucho, no dalo sa to zniesť. Na Kadenovu domovskú ríšu sa už dávno zabudlo. Zapečatili ju hneď po Vojne bohov. Bolo tam oveľa teplejšie než na Onune, no tento vulkanický ostrov mu ju aspoň trochu pripomínal.

Zhodila som vrecia na zem, dala som si ruky vbok a hlasno zvolala: „Zlatko, som doma!“ Môj hlas sa niesol rozľahlým otvoreným vestibulom.

Alistair si odfrkol, zagúľal očami a zhodil obrovské vrecia tesne vedľa mojich.

„Detinské,“ ozvalo sa nad nami. Vzhliadla som a zbadala Tobiasa, ako nás pozoruje z obrovského balkóna na poschodí. Cez svetlíky prúdil dnu slnečný svit a ožaroval mu ebenovú pokožku. Napravil si manžetu na tmavomodrej košeli.

Alistair ticho zapískal. „Aký vyšťafirovaný! Už sa to začalo?“

Tobias mu venoval úprimný úsmev, ktorý mu siahahal až k očiam. Ja som si taký úsmev od Kadenovho tretieho veliteľa nikdy nevyšlúžila. „Meškáš.“ Prudko na mňa pozrel ako jedovatá zmija pripravená zaútočiť. „Obaja.“

Poslala som mu vzdušný bozk. „Chýbala som ti?“ Už som si zvykla na jeho odmerané, takmer nepriateľské správanie. Nikdy mi to nepovedal priamo, ale mám dojem, že jeho antipatia voči mne pramenila z toho, že keď som bola stvorená, stala som sa Kadenovou druhou veliteľkou, takže jemu sa ušiel titul až tretieho veliteľa a Alistairovi štvrtého – hoci tomu, pokiaľ mal strechu nad hlavou a teplú stravu, bolo úplne jedno, kto mal akú hodnosť.

„Však počkaj, keď sa dozviete dôvod nášho meškania. Navyše priniesli sme zverom večeru.“

Zverom. Keď si Tobias všimol vrecia, pousmial sa. „Určite sa vám poďakujú, ale teraz sa pripravte. Nemáme čas. Nech im to odnesie niekto iný.“

Akoby na povel zvery začali spievať. Sklopila som zrak na kamennú podlahu. Len čo som začula ich smiech, nabehli mi ziomomriavky. Pripomínal hyeny, čo ma nesmierne desilo. Vedela som, že sú hlboko v podzemí, no pre akustiku tohto miesta ich zakaždým bolo počuť až hore. Ich hlas sa niesol kilometrami kľukatých tunelov a mnohými podzemnými poschodiami, ktoré prepájali miestnosti, komnaty a žaláre.

„Budú počas stretnutia zamknuté?“ zisťovala som s nadvihnutým obočím.

Alistair s Tobiasom sa na seba uškrnuli, no Alistair napokon potriasol hlavou a pobral sa do zadnej časti domu. Tobias sa odtlčil od zábradlia a kdesi zmizol. Osamela som. Objala som sa rukami, zízajúc do zeme, akoby som dokázala vidieť až do hlbín.

„To teda bude,“ vzdychla som si.

Nedalo sa povedať, že som sa ich bála. Odkedy sa tu Kaden usadil, stvoril už veľa ig'morruthenov, lenže vôbec neboli ako ja, Alistair alebo Tobias, podobali sa skôr na rohaté chrliče, aké mali smrteľníci na budovách. Často som premýšľala, či ich ľudia navrhli podľa ig'morruthenských zverov, aby sa zbavili inštinktívneho strachu z príšer. Zvieratá boli mocné, zákerné a bažili po krvi a mäse. Vedeli komunikovať, ale od rozprávania to malo ďaleko. Síce dokázali napodobňovať, ale mali len obmedzenú reč.

Na prepájacej chodbe sa ozvali kroky a po chvíli ma obkolesilo niekoľko Kadenových poskokov. Kopla som do najbližšieho vreca. „Vezmite to do podzemia a dohliadnite na to, aby sa zvery nažrali. Idem sa pripraviť na stretnutie s elitou Inozeme.“

Na točitom obsidiánovom schodisku znel kľopot mojich topánok. Mala som namierené do Kadenovej hlavnej siene. Odjakživa bola pre mňa stelesnením jeho veľkého ega. Všetko od gobelínov až po extravagantný nábytok sršalo megalomanstvom.

Chodbou sa ozývali hlasy a na kamenných múroch sa mihotalo svetlo. Pridala som do kroku a uhladila si elegantné čierne šaty. Meškala som, no nedalo sa inak – musela som zo seba poriadne zmyť všetku krv. Čím som bola bližšie k sieni, tým boli hlasy výraznejšie. Do riti, určite sú tam všetci.

Pred dvojkrídlovými dverami stáli dvaja Kadenovi poskovia. Mali na sebe oblek, ktorý bol súčasťou dnešného predpísaného oblečenia. Sami by si naň určite nezarobili. Kaden síce všetkým, ktorí ho budú uctievať a poslúchať, sľúbil večný život, no mne bolo jasné, že radšej by skončili ako zver bez mozgu, než ako Alistair, Tobias či ja. Len čo som sa k nim priblížila, uklonili sa mi. Zhlboka som sa nadýchla, aby som sa upokojila a nasadila som si masku krvilačnej kráľovnej. Na ňu všetci čakali a oprávnene sa jej báli, túto povest som si budovala celé stáročia.

Hneď ako som prekročila prah a vošla do obrovskej siene, hlasy stíchli. Prišlo oveľa viac tvorov z Inozeme, než som čakala.

Do riti a späť.

Vztyčila som bradu, nechala vyniknúť tmavé vlnité vlasy, ktoré mi majestátne zakrývali plecia, a pobrala som sa k dlhému obsidiánovému dominantnému stolu. Okolo neho boli stoličky z rovnakého drsného kameňa, z akého bola táto sopečná pevnosť. Stenu lemovali vysoké kotlíky, v každom blčal malý plameň.

Bola som pod prísnyim drobnohlád, ale iba jediný pohľad horúci ako láva ma prinútil zaváhať: Kadenov. Bol to môj stvoriteľ, milenec a jediný dôvod, prečo je moja sestra ešte nažive. To kvôli nej som splnila všetko, o čo ma požiadal.

Stál za vrchstolom s rukami za chrbtom. Ten pohľad trval iba zlomok sekundy. Bol nádherný. Mal na sebe krémový oblek, ktorý dokonale zvýrazňoval jeho ebenovú pokožku. Len hlupák by však pod tým krásnym zovňajškom nevidel príšeru.

Za mnou sa ozvali kroky. Ešteže tak, neprišla som posledná. Zaujala som svoje miesto po Kadenovej pravici a počkali sme, kým sa v sieni zhromaždia všetci hostia. Kaden ma neoslovil, ani nepozdravil – čo som ani nečakala –, sústredene si obzeral prítomných a obzvlášť si všímal, kto neprišiel. Napokon vrava a šepot utíchli. Hostia zatiaľ stáli a čakali, kým sa Kaden posadí ako prvý.

Po jeho ľavici stál Tobias v tmavomodrej sviatočnej košeli a tmavých nohaviciach. Hral sa so striebornou retiazkou na krku a premeriaval si miestnosť. Vždy bol v strehu a všetko pozoroval. Vedľa neho stál Alistair, ktorý sa tiež stihol poriadne umyť, v bielej slávnostnej košeli a nohaviciach. Obaja pôsobili zlovestne a titul Kadenových generálov si právom zaslúžili.

Všimla som si, ako sa Alistair naklonil k Tobiasovi a šepol mu: „Upíri poslali náhradníkov. On ani jeho brat sa tu neukázali.“

Zadávala som sa na miesto, kde zvyčajne býval kráľ upírov, ktorý dnes chýbal. Priestor, kde zvykol sedávať Ethan so svorkou, okupovali štyria upíri nižšieho postavenia.

Do riti a dvakrát spät!

Tobias prikývol, prestal sa hrať s retiazkou a pozrel na Kadenu. Mal rozťahanuté nozdry, bol našťvaný.

Po pravej strane stola stál Habrickov sabat, aspoň desať bosorákov a bosoriek, rozostavaných okolo svojho vodcu Santiaga. Mal vo vlasoch toľko gélu, až ma z toho štípalo v nose. Taliansky oblek mu bol tesnejší než mne šaty, a to už bolo čo povedať. Pozrel na mňa a pomaly sa usmial, akoby ma pristihol obdivovať ho. Celú si ma obzeral ako vždy, no mne z jeho pohľadu stiahlo žalúdok. Myslel si, že jeho krásnemu zovňajšku žiadna neodolá, lenže za posledných niekoľko rokov neustálych pokusov dostať sa mi do nohavičiek zistil, že je na omyle.

Potriasla som hlavou a znovu sa zadávala na miestnosť. Hoci prišlo pomerne dosť bytostí z Inozeme, mala som dojem, že Kaden nebol spokojný. Bol ich kráľom – kráľom všetkých kráľov – a vyžadoval si poslušnosť.

Akoby mi čítal myšlienky, obrátil sa ku mne, upravil si sako a slávnostne prikývol.

Začíname. Zdvihla som ruky a povolala moc, ktorú mi dal. V dlaniach mi vzbĺkol oheň a začal na nich hravo blčať. Zoslala som ho na všetky fakle v miestnosti. Rozhoreli sa, osvetlili miestnosť a vrhli tieň aj do najvzdialenejších kútov. Všetci stíchli.

Kaden sa posadil a ja som znížila intenzitu plameňov. Klany, sabaty a ich vodcovia si postupne posadali. Kaden sa porozhliadol po sieni a bubnoval prstami po stole. Nikto nič nepovedal, ani slovo.